

לזכרה של יודקה / שרון שני-גונן

יודקה מתה הלילה.
כבר זמן מה היא ישבה וחיכתה שמישהו יבוא לקחת אותה הביתה, לכל כך הרבה אנשים התגעגעה עד כאב, והגיע הזמן.

יודקה לימדה אותי לתפוס את החיים בשתי ידיים ולנער אותם חזק בשביל כל רגע של רווחה.
היא הייתה אישה קטנת קומה ועזת נפש, שלא נתנה לעולם להכתיב לה להיות נחמדה, להיות כמו כולם.
היא למדה בדרך הקשה שזה לא בהכרח מביא ברכה.
יודקה לימדה אותי שתקומה זה להתלבש יפה, להריח טוב, לשים ליפסטיק, להרים את הראי ושוב ושוב לקום, לא משנה כמה עמוק הבור וכמה כואבת הנפילה.

יודקה הראתה לי שאפשר לחזור למחוזות הילדות ולמצוא בהם יופי. בכל הציורים שלה היה טבע טהור וצבעוני, טבע בעיניים של ילדה, לפני שבאו אנשים וקלקלו.
אני רואה אותה רצה מהר, בפנים מוארות, אל בין זרועותיהם של אהוביה. אין יותר צורך להילחם ולעבוד כל כך קשה בשביל החיים.
רק אהבה.

